Це хистке проростання із темних яскинь,
Ще такі делікатні оті колоски,
І замало лиш мрій та блаженної віри,
Що завчила зима свої срібні клавіри.

Ще такі ненадійні ці правила гри:
То дощі, то сніги, то бездушні вітри.
Над засіяним полем хлюпочеться злива,
У смарагдових хвилях гойдається нива.

Не підкаже ні досвід, ні сивий мудрець
Як спинити оте квітування сердець,
І сто раз дорікнеш за ці примхи погодні:
Бо лиш крапля тепла — пробиваються сходи.

І спогорда шепочуть довкружні світи:
Вам не вдасться ніколи до нас дорости,
Можна звісно здіймати кулак після битви,
Можна звісно і так, як нема що робити…

Ніжні пагони в’януть під крики птахів,
У полях вигора бунтівливий засів,
І літає душа понад квітом тривожним
Та хлюпоче надія: а може… а може…

Знов бере хуртовина під біле крило:
Чим сильніші морози, тим дужче стебло,
Не усі перейдуть крізь розгонисті зими,
Колосками засяють в полях золотими.

Тільки разом, укупі – зерно до зерна
Діждемося весни ми. І — о з и м и н а.
Тяжко вірити в себе, ще важче чекати
Як додому вернуться жита. І солдати…

Наталя Дзюбенко-Мейс